

sproti pa so dokazale skušnje, da povsodi, kjerkoli vlada „liberalna“ stranka, je primanjkljaj (deficit) za petami. Nadalje dr. Vošnjak deželno upravo na Kranjskem primerja z upravo v drugih deželah ter zopet s številkami dokazuje, kako vestno in varčno je ravnala dosedanja narodna večina na Kranjskem v vsacem obziru z deželnim denarjem in da je deželne finance izročila v najlepšem redu. — Temu ugovarjata Dežman in pl. Schrey, katerima se ve da, narodna večina ni bila nikoli po volji. Al poslanec dr. Poklukar ju zavrne, rekši, da se narodni večini po pravici ne more očitati slabo gospodarstvo, ker se je v vseh važnih denarnih zadevah nasprotna stranka vedno podvrgla narodni večini ter s to glasovala. Kar se pa tiče reorganizacije deželnih uradov, bode ta imela gotovo strankarsk pečat na čelu. — Konečno spregovoril je poročevalec pl. Vesteneck, al bolje bi bilo gotovo za-nj, ako bi bil molčal, kajti poslanec dr. Vošnjak imel je priliko, ga prav dobro ošteti ter pokazati, da vitez Vesteneck nima najmanjšega pojma o deželnem proračunu, o deželnem gospodarstvu. — Potem so obveljali gori navedeni odsekovi predlogi.

Koncem seje stavi baron Apfaltrern nujni predlog, naj deželni odbor pregleda poduk za davčne izvršitelje, ter naj, ako se pokažejo kake težnje ali kakavi večji stroški, pomoči zahteva od vlade. Ker je baron Apfaltrern nekako ostro govoril proti vladi, ga deželni predsednik vitez Kalina zavrača; naposled obvelja enoglasno predlog Apfaltrernov.

(Konec prihodnjič.)

Politične stvari.

Ruskega cara beseda v Moskvi

2. decembra.

Vladarjev besede so bile vsaki čas pomenljive, ker govore le redkokrat in vselej le o važnih prilikah. V sedanjem času, ko je navada, da diplomati in ministri pletó in pletó, je beseda vladarjeva večkrat tisti meč, ki Gordijev voz kar mahoma preseka in tako je dolgočasnega razvozljanja hipoma konec.

Naši bralci se bodo še spominjali besedi sedanjega Ruskega cara Aleksandra II., ki jih je govoril l. 1876. najodličnejšim poslancem stare stolice Moskve, ko je rekel, da, če ne bo drugače, bo on sam odrešil krščanske Slované v Bolgariji. S temi besedami je bila sklenjena vojska proti Turčiji in vsega posredovanja konec.

In zopet prinaša telegram iz istega mesta besede carove, zdaj — se ve da — vse družega pomena, ki so osupnile posebno Nemško cesarstvo tako, da so na Berolinski borzi mahoma padli denarni kurzi. V sedanjih materijalnih časih ima stanje denarnih kurzov velik vpliv na politiko, notranjo in unanjo.

Kaj neki je govoril mogočni Ruski car svojim Moskovcem? Ko je po nalašč naznanjenem potovanju z Livadije proti Petrogradu več dni ko navadno mudil se v Moskvi, se je meščanstvu tega najvažnejšega mesta zahvalil meščanom za vdanost skazano o žalostnih (nihilističnih) homatijah Petrogradskih ter prosil jih to vdanost prenesti na njegovega sina, „kedar njega (očeta) več ne bo“.

Mile te besede cara Aleksandra so jako važne; glasé se kakor zadnja volja njegova, kakor napoved, da bo odpovedal se vladarstvu; vsaj tako jih tolmači ves svet. Če so res to, so velike politične važnosti in vredne, da stresejo Evropo. Vidi se, kakor da bi ta mogočni vladar bil vzel slovó od svojega naroda in na-

znanil mu drugo dôbo. Splošno je namreč znano, da je car Aleksander II. zeló prijazen Nemčiji; od tod njegova trdna zveza z njo. Prav tako je pa tudi znano, da je njegov sin nje odločen nasprotnik, ker je z dušo in telesom Rus. Ni toraj prazen Nemčije (Prusije) strah, da, kedar bo sedel Aleksander III. na Ruski prestol, utegne biti prijateljstva med njo in Rusijo konec. Tega pa se je še bolj bati zato, ker narod Ruski nikakor ni zadovoljen z izidom zadnje vojske s Turčijo, marveč očitno dolží Bismarka, da je s pogodbo v Berlinu Rusijo ponižal; enako sodi Rusko časnikarstvo, ki je silno razkačeno nad Prusijo.

Enaka mrznja zoper Prusijo in Rusko zvezo ž njo je po viših diplomatičnih krogih Ruskih. Pred kratkem je namreč prišla na svitlo knjiga od enega najviših diplomatov, ki jo je imel o Krimski vojski spisano že več let, ker se mu ni varno zdelo dati jo v tisk. Ta knjiga priobčuje veliko mikavnih, dozda še neznanih resničnih dogodeb, najbolj oster pa je konec, v katerem pisatelj trdi, da ne Angleška, ne Francoska in ne Turčija niso bile res sovražnice Rusije, marveč ravno tisti, ki so se jej zdeli edini njeni prijatelji. Knjiga se spné celó tako visoko, da Avstriji za njeno nehvaležnost daje odvezo. „Politika ne vé za nobeno hvaležnost — pravi knjiga — graje vredni smo le mi Rusi, če smo se na tako hvaležnost zanašali.“

Aleksander II. je vladar, kateremu ne pustí srce, da bi preziral želje naroda svojega. Veliko je storil že za-nj, osvobodil kmetiški stan robotva, dal Rusom svobode, za kolikor so je bili zreli, in slednjič odrešil še celó kristijane na jugu Turškega jarma. Več storiti morda miroljubni vladar ne more ali nima nagnenja zato. Če bi šel dalje, bi se morda spril z Nemčijo. Večletnega prijateljstva s to pa on ne mara razdreti, toraj se rajši umakne s prestola, nego bi se zameril narodu. Prijaznosti Prusije noče on kupiti z zamero naroda. To je blago!

Po vsem tem se svet lahko pripravi na veter, ki bo prišel iz Rusije, ko bo sedanji car prepustil prostor svojemu sinu. Za zdaj so se ga najhuje vstrašili v Berolinu, kar kažejo denarni kurzi, ki so nenadoma padli na vzdol.

Mnogovrstne novice.

* Na Dunaj ne bomo šli jabelk ali hrušek kupovat! „Oekonom“, Dunajski kmetijski časnik v svojem listu od 1. dne t. m. poroča, da 1 beli rožmarinec je veljal 1. dne t. m. 15, 20 do 30 krajcarjev, 1 cesar 10 krajc., 1 žlahni kosmač 10 do 20 krajc., 1 mašancgar 5 do 10 krajc., 1 tófel 5 do 10 krajc. itd. 1 kilo grozdja pa 60 krajc.

Naši dopisi.

Iz Rusije 24. nov. —η. (Konec.) — „Praviteljstvenni Vestnik“ nam je te dni prinesel radostno novico, da cesar je privolil gospodu ministru narodnega prosvetljenja (ministerstvu nauka) grofa Tolstemu sprejeti častni naslov „Officier de l' Instruction Publique de France“ in nositi znamenja tega naslova. Ta naslov je francosko ministerstvo podelilo našemu ministru po predlogu razporaditeljev svetovne Pariške razstave, na kateri se je oddel našega ministerstva narodnega prosvetljenja posebno odličil. V enem iz Petrograških časopisov smo o tem čitali sledeče: „Razstava našega ministerstva narodnega prosvetljenja je bila sestavljena s posebno skrbjo. Iz razstavljenih stvari je bilo od ene strani vidno, kako se je v Rusiji šola razvijala, z druge